

MARIA JOSEP BALSACH PEIG

Poemes

Casa, agujero. Se desprenden halos negros del núcleo de luz. Agujero celeste de tiempo roto en el *lugar*. Cantos y remiendos desde la necesidad de encontrar, de hollar en lo que fué. Un lugar. Oro es lo que nos ciega y lo que nos encierra. Su polvo es una máscara de agujas que nos da la posibilidad de herirnos al hacer. Sutura y olvido. Haces de luz desde los agujeros que señalan la reclusión. La vida de los ojos cerrados. Diamante. Radiación. Solarización. Se desprenden hilos para coser lo que no fué. El tiempo de los agujeros celestes. El paso del tiempo en la luz. En la única luz. La luz que se rompe en el hogar.¹

Poema de la salamandra

Des de l'ull de l'univers
les mans es repleguen.
Trossejat és el camí que duu a la riba
i les lones dels terrats onegen
com estandards blancs després del pas del blanc.
Com éssers fidels
tot sorgint d'un vol del pes de l'aire
resten suspesos besllums,
accents de temps

d'un món que fou més cert que els altres.
I la vida es consum entre els seus flancs.

Memòria del temps de la mort,
si existeix un cor
és el de la font de la vida
que forada l'avèrn del nom clos
i fereix els ulls dels qui avancen.
Cap resplendor.
Només cossos cisellats per l'or
suspesos en la ment de la paraula.

Hem perdut la línia divisòria,
la perpendicular del llamp.
Ara davalla en forma de branca
que s'escapça entre tenebra
sens colpir ullals de llumeneres
sens sostenir amb força
la llei de les aigües fluvials.
I ara els palaus aicen banderes
d'estols de finals: paraules en runes
que assenyalen amb febles engrunes
el nus d'allò que fou sideral.
Anar, anar enllà del pes de la paraula,
enllà del mur que cobreix l'esquena del tron.
Allà les coses se senten amb immediatesa.
(Cal avançar trepitjant cascavells de vidre
reclosos en la frondor del boscatge)
Però l'aigua s'esmuny pel vast perfil dels panteons
solcant el cor amagat de la pedra.

No heu vist la ferida de les salamandres
que encerclen la vida dels homes?
Giren, tot capvoltant l'esfera del seu vestit reversible que re-
truny al mur de les aules.
I la llur s'esmuny per l'heura
que davalla silent des dels seus ulls
i la nit és nit i sempre més nit
quan defuig el poder d'anomenar-se.
Mentrestant, el sol de la tarda s'afanya
i l'aigua s'enduu les claus dels pavellons.
Amb violència s'atansa el cristall dels vencedors
que s'alcen des del cint gjaçat de la terra.

Som en un viatge sense retorn.
L'escuma de l'onada no tem les barques
que la solquen.
Es restableix, com la flama.
Potser la fragilitat ens fa compactes
i ens refà durant les nits
i ens desvetlla
en la incertesa de que el cor
batega al cor d'un altre cor
que esclata a bocins en les estrelles.

No hi ha final,
només pares vells que no saben *despedir-se*.

Ésser aquí
sense por d'un home
que fa de guardià de la tenebra.
La mort

és només una munió de cabells,
de pell, de mans que han estat abandonades.
Quan el sol es pon callen les bèsties.
I el meu coil sent les vèrtebres
les dents, els ullals,
i em configuro.
I em sé
davant l'abisme
quan els peus senten la terra.

Res no t'assenyala,
ni l'or del desert
ni la imatge diàfana
d'un infant
fent munts de sorra:
camins i baranes
d'un món impossible
d'ésser habitat.
El cant de Hildegarda de Bingen
és sempre cel tacat de sang.

Cor a cor
la nit es trenca
i els calls criden el teu nom.
Si pogués donar-te una pedra rosa
podries veure les albadas que oscil·len
entre els teus ulls
-les línies dels teus ulls-
clucs, com els d'un anyell
que trema tot ell
en infantar-se.

Un segell: el meu cos i el teu.
Llavi. Llum. Llei.

SUBWAY 1

He vist ocells volar
i andanes nevades
al *subway* de Manhattan.
El riure dels infants
és carn que s'esqueixa als murs
de la ciutat subterrània.
Les sabates són transeünts
-només sabates grasses-
brutes de pols i d'aigua assecada
que colpegen i s'aturen i corren
vers els llimbs elèctrics.

SUBWAY 2

Un *magazine* de plantes
en una mirada buida.
La noia es desfà les trenes
i somriu a una agulla, amb insistència.
El vagó s'atura. *Union Square*.
El gentam empeny per l'espatlla.
Amb els ulls clucs
al meu davant
veig un sol home,
dempeus,
que es treu el guant per aferrar-se a la vida.

notes:

1. Text que vaig fer per la instal·lació AGUJEROS CELESTES d'Elena del Rivero i que després ella el va posar també en la seva instal·lació de la Casa Encendida de Madrid.